

אני יסרה העולם הזה

דפנה פרצמן:

„לא ידעתי כמה ילדים יש לחברים שלי!“

גל ב' בחיפושיה העבודה של בנייהנוער בעיצומו. מי שביני לוחדש בקייטנות ובשפת-הים רוצים עכשיו לעבוד ולהריוויח כסף, והם מתדפקים על הדלתות. דפנה פרצמן, מנהלת-השיווק של חברה העוסקת בקידום מכירות, כבר מחכה שהחופש יסתיים. שאלתי אותה מדוע.

קשה לי עם הרפיקות הבלתי-פוסקות בדלת, עם עשרות טלפונים ביום ועם בקשות לפרוטקציה. בחברה לקידום-מכירות אנחנו מעסיקים גם כוח עבודה לא-מיקצועי. השמועה הזאת פשטה, וחצי מהיום שלי אני עטוקה בלדבר עם נוער.

את מדברת עם כל מי שדופק בדלת?

לא, רק עם החברים של חברים של הבת-דודה שלי, ועם הילדים של החברים הטובים שלי. אף פעם לא היה לי מושג כמה הרבה ילדים בגיל 17 יש לחברים שלי.

איזה עבודה הם מכוילים לעשות?

הכנסת חומר למעטפות, הרבכת בולים, אריות מתנות של החברות שאנחנו מקדמים את המכירות שלהן, נסיעה במכונית

נוער

ההפתעות" שלנו, הנוסעת למקומות שבהם נפגש נוער ומחלקת רוגמות ומתנות.

מאיזה גיל את מעסיקה נוער?

מגיל 17, וגם אלה מתקבלים לעבודה רק לכמה שעות, ואז מחליטים אם יישארו או לא.

איזה כוח-עבודה הם בנייהנוער?

כמו המבוגרים. יש טובים ויש עצלנים. אבל הטובים הם טובים באמת. חשוב להם לעשות היטב כל עבודה שמטילים עליהם, וחשוב להם לדעת שהם מרוויחים.

כמה משלמים להם?

יותר מהתעריף לנוער. התוספת הזאת מכניסה בהם מוטיבציה, ושמתי לב ששני הצדדים יוצאים נשכרים.

מה תעשי אחרי החופש הגדול? מאיפה תקחי כוח-עוזר בזה?

את יודעת כמה כתובות יש לי מילדים שעברו אצלי, המבקשים לעבוד אחרי-הצהריים גם בשנת-הלימודים? אין לי מה לדאוג בעניין זה! (דניאלה שמי)

טומי לפיד:

„השמאל שותק, המרכז אימפוטנט והימין נגד!“

כמו הרבה אנשים עסקיים, אני שומעת רדיו רק במכונית. ובכל זאת יש תוכנית אחת או שתיים שכל-כך נקשרתי אליהן, שאני זוכרת לפתוח עבורן את הרדיו גם בבית.

אחת מהן היא תוכניתו השבועית של העיתונאי יוסף (טומי) לפיד, „השבוע שלי“, המשודרת בכל יום שישי. עכשיו הורדה התוכנית, בטענה שהיא פוליטית, ועד הבחירות אין מאפשרים לשדר תוכניות פוליטיות. מאחר ואני יודעת שהתוכנית אינה פוליטית, ביקשתי מטומי לפיד שיספר לי בדיוק מדוע ירדה התוכנית שלו.

לא ירדה — הורדה. כל הסיפור הוא שבפרוץ המהומה סביב התפטרותו של גירעון לביארי, ניסיתי להפעיל את השפעתי כדי שישאר בתפקידו. אני מיניתי את לביארי, ואני חושב עד היום שהוא מנהל-הרדיו הטוב ביותר שהיה אי-פעם. ההתערבות הזאת שלי הרגיזה את אורי פורת.

אחרי-כך פגשתי את (י"ר הרשות) אהרון הראל במסיבה, ובאתי אליו בטענות שנתן יד לסילוקו של לביארי. הראל פגש את פורת, והודיעו לי שהתוכנית שלי יורדת.

אבל הם לא אמרו לך, כמוכן, שהתוכנית שלך יורדת מפני שהתערבת לטובת לביארי.

בוודאי לא. התידוך שהורבת מסרה לי הוא שהתוכנית שלי היא פוליטית, ועד הבחירות יורדות כל התוכניות הפוליטיות.

בלומר, לדעתך זו משוט נקמה אישית?

כמובן. רק שבוע לפני הודעת הדוברת סיכמתי עם אורי פורת שהתוכנית שלי תמשיך להיות משודרת, בלי קשר לבחירות. מה

שידור

את מבינה מזה, אם לא ששני הארונים הללו מנהלים את רשות השידור כמו את המכולת של אבא שלהם?

זה מרגיז. אז למה אתה לא ערשה משהו? למה אתה לא נלחם?

זה שאני מדבר איתך זה חלק מהמלחמה שלי. אלה הם הכלים היחידים שבהם מותר לי להשתמש.

ואין מי שיעזור לך במלחמה הזאת?

רק השבוע כתבתי בסערוי כי השמאל שותק, מפני שהוא בעד חופש-העיתונות של המקורבים לו, הימין שותק מפני שהוא נגד חופש-העיתונות ככלל, והמרכז שותק מפני שהוא אימפוטנט.

כבר שלוש שנים שהתוכנית שלך משודרת כל שבוע. האם מאזינים התלוננו שהתוכנית הומסקפז?

קיבלתי כבר לפחות 300 שיחות מיהודים וזעמים, ואני אומר כולכם שבבניין הארץ ננוחם. אני לא בוכה על זה. אם להם לא חשוב שתוכנית פופולארית, שאגב קיבלה את פרס סוקולוב, תרד סתם כך — אז גם לי זה לא חשוב. אני אומר למאזינים שבדיוק השבוע ראה אור ספרי הנושא את אותו השם, השבוע שלי, ואולי זה יפצה אותם על הורדת התוכנית. (דניאלה שמי)

אפי מנשה העולם הזה

טלי עומר-גת:

„לפני הלידה הייתי מאש בפאניקה!“

קלטת וידיאו חדשה, המראה את יוסי-הלידה מתחילתו ועד סופו, יצאה עכשיו לשוק, והיא מיועדת, כמוכן, לאשה העומדת לפני הלידה. חברת „גל הפקות“ הפיקה את הקלטת לפי דרישתה המפורשת של טלי עומר-גת, בעלת חברת-ההפקה.

היום, כשאשה נכנסת להריון, היא נרשמת לשלושה קורסים שונים — חוג ללידה, חוג להתעמלות ללידה וחוג לשיתוף עם הבעל. מקבלים שם הרצאות. חומר כתוב ואפילו סרט איזשהו. אז מה כבר אשה הרה לא יודעת שהיא יכולה ללמוד מהקלטת החדשה?

זה נכון שאשה בהריון יודעת הכל. אני חושבת שאני הייתי אשה הרה קלאסית, כלומר היסטורית. כל הזמן ראיתי, וכל הזמן קראתי חומר על הלידה. ליד המיטה שלי היו מונחים כל הספרים והחוברות והקומוניקטים בענייני-לידה שיכולתי להשיג. כל אחד מהם קראתי 50 פעם, וכבר הייתי מומחית בתיאוריה, אבל לראות איך הלידה מתבצעת — את זה לא יכולתי.

אני מבינה שבקורסים ללידה מראים סרטים.

מראים איזה סרט ישן ומיושן ב-16 מ"מ, שהשאיר אותי אדישה. אני הייתי ממש בפאניקה, ככל שהתקרב מועד-הלידה, וכל הזמן חשבתי שאילו יכולתי לראות בדיוק איך מתבצעת הלידה, הייתי קצת נרגעת.

ואז החלטת להוציא לשיוק קלטת כזאת?

כן. רציתי להפיק סרט שיראה הכל אבל ירגיע. רציתי שהאשה

רפואה

ההרה תצפה בסרט ביחד עם בעלה, באינטימיות של החרר שלהם, ולא באיזה אולם מלא בנשים ובעלים זרים.

יש שני קטעים שאולי הם קצת מופחידים, קלוזי אפיים על תחילת הלידה — לא מפחיד אותך?

אני לא חושבת. יש לי הרגשה שהפחד הוא מהלא-ידוע. כשרואים איך בדיוק זה מתבצע, מפסיקים לפחד.

טלי, אני מבינה שהקלטת היא איזה צורך שלך. אבל אתם, בחברת-ההפקות, בוודאי גם רוצים להרוויח כסף. האם את מודעת לעובדה שקלטת כזאת היא בדיוק מסוג הדברים שעוברים מיד ליד, שכל אשה אחרי לידה תעביר אותה לחברתה הרה?

אנחנו יודעים את זה, וברור לי שאם נתעשר משהו, זה לא יהיה מהקלטת הזאת. ובכל זאת אני שמחה שאני שותפה בעשייה של הקלטת הזו.

איפה מצאתם אישה שהסכימה להצילם עבור הקלטת?

לא היתה שום בעייה. הסכנו את חשיבות העניין, הסכמנו שהיא תישאר אנונימית, והאשה הסכימה. (דניאלה שמי)